

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 350. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608064593616/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

Et Bulder, som styrkede Loft og Vægge, som revnede Gulvet – hujende og skrigende Røster – –

Forvirret tumlede han op.

Salen myldrede af Hoved ved Hoved, Arm ved Arm, af svingende Hænder, pegende Fingre.

Og i Døren ud til Slægternes Trappe og Gårdens Portal mod Yngen stod Noah van Drougge med sit hvide Hoved løftet og ramte sin Marskalk-Stav i Gulvet, mens Munden råbte i det lange Skæg:

»Sancta Lucia! Sancta Lucia! Sol står op! Den nye Dag! Bort, Sancta Lucia, bort!»

Og over ravende Skikkelser, over Ansigter, skoldede eller kalkede af Nattesæde og Svir, over Røgen af Ånde og Sved, over det afspiste Bord, de væltede Flasker og Stole flammede et Brandskær ad Portalen, ad Rudernes Is, en Glød, der fortærede Ansigter og Kroppe, der opløste Stimlen til sorte Pletter og gylden Dunst.

Og gennem Emmen og Emmerne styrkede Sancta Lucia med Håret og Kjolen strømrende efter sig, med Kronens Kærteluer flyvende over Hovedet, med Hænderne i det lange Svøb, som i Aftes, imod Dødsbæreren!

Og smudsige Servietter, Sprøjt fra Vin- og Ølbuteljer, afgangede Kødben – de alt af Ilden halvt fortærede og opløste Skikkelser jog hende under Hyllet:

»Sol står op! Sol står op! Bort, Sancta Lucia, bort! Sol står op! Sol står op! Den nye Dag!»

Og nu – en Kæntren inde i Flammehavet, en Dukken frem af Vragstumper: af strutende Hår, fægtende Kårder, Præstesnipper, Uniformskraver, Slør og nøgne Halse –: de Jagende suget med af den, de jog, af Råbet:

»Sol står op! Sol står op! Bort! Bort! Bort! Sol står op! Sol står op! Den nye Dag!»

Den nye Dag? Hvilken? Drømte han? Var ikke *deres* den sidste, alle Slægters Mål? så han Salomos Slægt, Guds egen, hvis Navn var Fred, på Guro Rysserovas Råd mod den Ovn, hvis Frugt de var? Sancta Lucias Børns mod den Dag, som hun vakte dem til – for at kaste dem i sin Brudgoms Favn, i hans Brand, at mætte den, at øge den til nye Flammer, nye Dage, nye Slægter? Var da ikke deres den sidste, alle Tiders Sum, alle Slægters Mål?

Så han Gud fortære sig selv? Eller – så han én Slægt, ét Døgn, én